

LICHT IN DONKERE TIJDEN

door Dr Ir H. G. VAN BEUSEKOM

IN VELE LANDEN VAN DE WERELD ontwaakt het besef van een bijzondere taak, die in onze dagen door het Christendom moet worden volbracht.

De tijd, waarin wij leven, geeft ons reden te over om bezorgd te zijn. Wij mogen onze zorgen aan God voorleggen, maar wij mogen daarbij niet blijven staan. Bij God zijn altijd twee kanten: bidden en werken.

Wij mogen gelooven, dat God datgene maken zal, waarover wij bezorgd zijn. Maar ons geloof is alleen dan waar, wanneer het samengaat met werken. Daarom moeten wij leven bij de twee kanten: geloovig vertrouwen en tegelijk de hand aan den ploeg slaan. Reeds Calvijn heeft gesproken van het geloof, dat bergen verzet, maar tegelijk in die bergen werkt met schop en houweel.

Indien dus de tijden thans ernstiger zijn dan vroeger, dan volgt daaruit, dat het Christendom een bijzondere taak heeft; dat er vuriger gebeden en harder gewerkt moet worden.

Buchman, de leider van de Oxfordbeweging, ziet de tijden zóó ernstig, dat hij een komende wereldrevolutie menselijkerwijs gesproken het meest waarschijnlijke acht. En hij ziet, dat de Christelijke gemeente machteloos en stuurloos staat tegenover deze komende catastrofe. Hij is overtuigd, dat geen politieke of maatschappelijke hervormingen uitkomst kunnen geven. Werkelijke kracht, zegt hij, gaat alleen uit van hen, die Christus volkomen liefhebben of die Hem volkomen haten. Er is dus maar één weg tot redding: de opwekking van de Christelijke gemeente over de geheele wereld tot vernieuwde trouw aan Jezus, haren Heere.

De groote taak van het Christendom in dezen tijd is dus de verbreiding van het Evangelie, opdat het getal dergenen, die Christus boven alles liefhebben, moge toenemen.

Ten slotte gaat het echter niet om het getal. De groote beslissing vóór of tegen Christus is geen stembusstrijd. Ware het dat, dan zou de wereld verloren zijn.

Het gaat er om, of de Christelijke gemeente in deze wereld een kern van menschen kan vormen, die Christus liefhebben en door de kracht van hun gebed het booze, van welken kant dit ook komt, tegenstaan.

Het bijzondere van dezen tijd is nu, dat overal op de aarde, in de meest verschillende landen, de Christelijke gemeente is wakker geroepen tot een nieuwe taak. In al deze landen is, onafhankelijk van elkaar, het besef opgekomen, dat er van de geloovigen iets verwacht wordt.

De Oxfordbeweging, die zich verbreidt over Engeland, Amerika, Zuid-Afrika en verschillende landen van het vasteland van Europa, het werk van La Cause in Frankrijk, de Koninkrijk-Gods-Beweging in Japan, het Vijf-Jaren-Plan van de Christenen in China, de Groep-Beweging in Burma, al deze bewegingen zijn uitingen van dezelfde gedachte, dat onze tijd niet gebaat is met een slapend Christendom, maar dat een Christendom noodig is, dat alles op het spel zet voor de verkondiging van het Evangelie.

Kagawa, de leider van de Koninkrijk-Gods-Beweging in Japan, gebruikt het beeld van een dobbelaar in de achterbuurten van de Japansche fabriekssteden, die aan niets denkt dan aan zijn spel en daarvoor al zijn bezit opoffert.

Zoo moeten de Christenen hun bezittingen, hun huis, hun familie, hun leven voor God op het spel zetten.

Ds Durrleman, de leider van La Cause, zegt, dat de wereld daarbuiten het Evangelie niet op gezag van ons aanneemt. Zij moet eerst zien, dat het Evangelie gebracht wordt door menschen, die het besef met zich omdragen, dat deze boodschap hun persoonlijk aangaat, en die daarvoor hun hoogste belangen over hebben, hun bezit, hun tijd, hun leven.

In China heeft men het aangedurfd, te midden van de grootste politieke en maatschappelijke verwarring, het besluit te nemen tot een krachtige voorwaartsche beweging van de Christelijke gemeente met een tweevoudig doel: geestelijke vernieuwing van de Christenheid en Evangelisatie van het geheele land.

Stanley Jones heeft bij zijn bezoek aan China in het najaar van 1932 met groote vreugde geconstateerd, dat aldaar een groote beweging begonnen is, die de Christelijke gemeente tot nieuw leven brengt en de ramen opent voor den wind van Gods Geest, zoodat velen, die slechts in naam Christenen zijn, tot levende leden der gemeente kunnen worden en actieve arbeidskrachten in het groote werk, waarvoor China openstaat.

Zoo wekt God overal in onzen tijd zijn gemeente tot nieuw leven. Er gaat een ritseling over de wereld van een nieuwe activiteit. Maar tevens gevoelt men, dat deze alleen iets zal kunnen uitwerken, wanneer zij gepaard gaat met een nieuw, innerlijk leven.

Stilstand is gevaarlijk voor de gemeente van Christus, heeft de Chineesche leider Dr Cheng gezegd. Maar activiteit alleen is niet genoeg. Een krachtig streven tot uitbreiding van het aantal Christenen is een heerlijk werk, maar het is voor de gemeente niet voldoende. Zij moet door dat werk groeien in innerlijke kracht en in nauwere gemeenschap gebracht worden met haar Heiland en Heere.

Het stemt tot groote dankbaarheid, dat, terwijl de wereld overal in beroering is, God ook de Christelijke gemeente in beroering heeft gebracht. Ieder volk heeft zijn eigen nooden en daardoor ook zijn eigen blik op de taak van het Christendom in de wereld van dezen tijd. Maar achter al die plannen in die verschillende landen zien wij de hand van God, die met elk van die en met alle te zamen Zijn wijze bedoeling heeft.

KLEINE HAMERS

door H. M.

Velen van ons zijn net als kinderen, die huilen, om de maan in hun bezit te krijgen, in plaats van tevreden te zijn met het speelgoed, dat zij hebben.

Wij hopen altijd op wat anders; en als dat andere niet komt, dan zeuren en tobben wij; komt het wèl, dan is er altijd weer iets anders, dat we liever zouden hebben.

We blijven altijd kinderen — alleen ons speelgoed wordt een beetje anders; dat is alles.

Een klein meisje breekt haar pop, en al is de nieuwe veel mooier, toch vervult die nooit geheel de opengevallen plaats!

LAVENDER AND OLD LACE

Ik mag niet zeggen: „Er zijn gevallen, waarin de Heer ons met ons vertrouwen laat staan.” Ik moet zeggen: „Nooit maakt de Heer het vertrouwen, dat Hem eert, te schande.”

Het karakter der Goddelijke goedheid bestaat hierin, dat wie er op staat maakt, ze ook ondervindt.

Prof. Dr KARL FESER